DOMSTOLENS BESLUT (fjärde avdelningen)
den 15 januari 1998 *

I mål C-403/95 P,

Dieter Obst, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, Everberg, (Belgien), företrädd av advokaten Lothar Mahlberg, Bonn, delgivningsadress: Marianne Moritz, 25 A, rue de Schönfels, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 19 oktober 1995 i mål T-562/93, Obst mot kommissionen (REGP 1995, s. II-737), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Julian Currall, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Bertrand Wägenbaur, Hamburg, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden H. Ragnemalm samt domarna J. L. Murray och K. M. Ioannou (referent),

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: M. B. Elmer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Dieter Obst har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 27 december 1995, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan och motsvarande artiklar i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen, överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, meddelade den 19 oktober 1995 i mål T-562/93, Obst mot kommissionen (REGP 1995, s. II-737, nedan kallad den överklagade domen), i den mån som rätten, efter att ha förpliktat kommissionen att ersätta den ideella skada som sökanden hade lidit, ogillade sökandens talan om dels ogiltigförklaring av rådgivande tillsättningskommitténs yttrande nr 45/93 av den 18 februari 1993, genom vilket Dieter Obst informerades om att hans ansökan inte skulle beaktas, och av kommissionens beslut av den 22 mars 1993 om att avslå hans ansökan, dels ersättning av den ekonomiska skada som han påstod sig ha lidit.

2 Av punkt 1—11 i den överklagade domen framgår följande:

"1. Sökanden, som är tjänsteman i lönegrad A4, är biträdande chef vid enheten för 'lagstiftning avseende vegetabiliska produkter och näringsämnen för djur' vid generaldirektoratet för jordbruk (GD VI).

2. Den 18 december 1991 beslöt kommissionen att inom GD VI skapa en ny enhet med uppgift att säkerställa sådan besiktning och kontroll som föreskrivs i den

gemenskapslagstiftning som är tillämplig på veterinär- och växtskyddsområdet. Den 30 juni 1992 offentliggjorde kommissionen, i enlighet med artikel 29.1 a i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), ett meddelande om lediga tjänster KOM/056/92, angående den tjänst som chef för enheten för 'besiktning och kontroll på veterinär- och växtskyddsområdet' som kommissionen avsåg att tillsätta i lönegrad A3, A4 eller A5. Sökanden ingav sin ansökan den 14 juli 1992.

3. Meddelandet om lediga tjänster bar följande rubrik:

'Enhetschef med ansvar för ledning och samordning av arbetet vid enheten för 'besiktning och kontroll på veterinär- och växtskyddsområdet' inom EG-kommissionens kontor för besiktning och kontroll på veterinär- och växtskyddsområdet'

4. Utöver sökanden sökte fem andra kandidater denna tjänst, däribland G., tjänsteman i lönegrad A5, som trädde i tjänst hos kommissionen i juni 1990 vid samma enhet som den där sökanden tjänstgör, och som senare utnämndes till den omtvistade tjänsten.

5. Efter att ha gått igenom ansökningarna beslöt tillsättningsmyndigheten till en början att inte tillsätta tjänsten i fråga. Den 7 januari 1993 offentliggjorde tillsättningsmyndigheten på nytt meddelandet om lediga tjänster, varvid den tillade 'förnyat offentliggörande' (nedan kallat det nya offentliggörandet), eftersom detta nya offentliggörande på alla punkter motsvarade det från den 30 juni 1992.

6. Med anledning av det nya offentliggörandet ingav sökanden den 20 januari 1993 på nytt sin ansökan. En kandidat, som inte hade inkommit med ansökan då meddelandet om lediga tjänster för första gången offentliggjordes, ingav sin ansökan efter det nya offentliggörandet.

7. Den 12 februari 1993 anförde sökanden, med stöd av artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, klagomål mot det 'tysta avslaget' på hans ansökan av den 14 juli 1992,

vilket berodde på att han inte hade mottagit kommissionens beslut innan tjänsten blev föremål för ett nytt offentliggörande.

8. Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 september 1993 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av 'det tysta beslutet om avslag' på den ansökan som han ingav den 14 juli 1992. Genom beslut av den 20 maj 1994 avvisade förstainstansrätten denna talan, med den motiveringen att det nya offentliggörandet inte kunde anses vara ett tyst avslag på sökandens ansökan och således inte utgjorde en handling som gick honom emot på det sätt som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna (mål T-510/93, Obst mot kommissionen, REGP 1995, s. II-461).

9. Under tiden hade sekreteraren för rådgivande tillsättningskommittén (nedan kallad tillsättningskommittén) informerat sökanden, genom skrivelse av den 26 februari 1993, om slutsatsen i kommitténs yttrande nr 45/93 av den 18 februari 1993 (nedan kallat tillsättningskommitténs yttrande) att sökandens ansökan inte borde beaktas vid tillsättningen av den omtvistade tjänsten. Därefter beslöt tillsättningskommittén, sedan den hade gått igenom de sju ansökningar som registrerats efter det nya offentliggörandet och tillsättningskommitténs yttrande, i vilket kommittén förespråkade ansökan från G., att tillsätta tjänsten med G., som hade ingivit sin ansökan redan efter det första offentliggörandet. Genom skrivelse av den 22 mars 1993 meddelade tillsättningsmyndigheten sökanden om beslutet att inte bifalla dennes ansökan.

10. Den 6 april 1993 anförde sökanden, med stöd av artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, klagomål mot bland annat tillsättningskommitténs skrivelse av den 26 februari 1993 och tillsättningsmyndighetens beslut av den 22 mars 1993.

11. Den 6 augusti 1993 fattades ett tyst beslut om avslag på sökandens klagomål."

3 Mot denna bakgrund väckte klaganden talan mot kommissionen och yrkade, efter att ha återkallat vissa av sina ursprungliga yrkanden, ogiltigförklaring av tillsättningskommitténs yttrande och det kommissionsbeslut som hade delgivits genom

skrivelse av den 22 mars 1993. Klaganden yrkade vidare att förstainstansrätten skulle förplikta kommissionen att ersätta honom för den ekonomiska och ideella skada som han påstod sig ha lidit.

Den överklagade domen

4 I punkt 24 i den överklagade domen avvisade förstainstansrätten klagandens yrkande om ogiltigförklaring av tillsättningskommitténs yttrande, med den motiveringen att kommitténs beslut utgjorde en förberedande handling som inte i sig kunde påverka klagandens anställningsvillkor och därigenom gå honom emot.

5 Klaganden hade, till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 22 mars 1993 om avslag på hans ansökan, åberopat följande sex grunder: Rättegångsfel, åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, maktmissbruk eller rättegångsmissbruk, åsidosättande av omsorgsplikten med avseende på klaganden, åsidosättande av principen om likabehandling och slutligen åsidosättande av skyldigheten att motivera beslutet av den 22 mars 1993.

6 Förstainstansrätten ogillade dessa grunder för ogiltigförklaring. Beträffande den grund som avsåg bristande motivering fann dock förstainstansrätten i punkt 79 — efter att i punkt 78 ha fastslagit att det i kommissionens skrivelse av den 22 mars 1993, genom vilken klaganden hade informerats om avslaget på ansökan, inte angavs något skäl för beslutet, och att klaganden inte hade erhållit något motiverat beslut om avslag på ansökan innan talan väcktes vid förstainstansrätten — att avslaget på nämnda ansökan inte hade givits i ett för klaganden känt sammanhang och att den enda omständigheten att klaganden hade känt till förberedelserna för att skapa en ny enhet inte i sig kunde anses ha givit honom tillräckligt precisa uppgifter om de skäl som i praktiken hade föranlett tillsättningsmyndigheten att avslå hans ansökan.

7 Förstainstansrätten konstaterade dock i sitt fortsatta resonemang, i punkt 81 i den överklagade domen, att syftet med klagandens talan i huvudsak bestod i att uppnå ersättning för den skada som han påstod sig ha lidit på grund av att hans ansökan hade avslagits. Mot denna bakgrund ansåg förstainstansrätten att en ogiltigförklaring av beslutet om avslag på klagandens ansökan skulle vara en oproportionerlig påföljd, och att betalning av skadestånd skulle vara den gottgörelse som bäst motsvarade såväl klagandens som tjänstens intressen.

8 Förstainstansrätten ogillade dessutom, i punkt 84, klagandens yrkande om fastställelse av att avslaget på hans tjänsteansökan hade skett på ett rättsstridigt sätt och, i punkt 87, yrkandet om ersättning för den ekonomiska skada som han påstod sig ha lidit.

9 Beträffande den ideella skadan fastslog förstainstansrätten i punkt 90, efter att ha erinrat om att den i punkt 79 i domen hade konstaterat att tillsättningsmyndigheten inte hade motiverat sitt beslut, att den totala bristen på motivering av ett beslut om att inte utnämna en person utgör ett tjänstefel som ger sökanden rätt till ersättning för den skada som han har lidit.

10 I sin bedömning av skadans omfattning konstaterade förstainstansrätten att klaganden hade tvingats väcka talan vid domstol för att få kännedom om motiveringen till beslutet att avslå hans ansökan. Mot denna bakgrund fann förstainstansrätten, efter en skadebedömning ex aequo et bono [enligt rätt och billighet], att betalningen av ett belopp om 2 000 ecu gav klaganden skälig ersättning.

Parternas yrkanden och grunder

11 Klaganden har yrkat att domstolen skall

"— upphäva den överklagade domen i den mån som talan ogillades och klaganden förpliktades att bära sina rättegångskostnader,

— ogiltigförklara svarandens beslut, delgivet genom skrivelse av den 22 mars 1993, om avslag på klagandens ansökan om den ovannämnda tjänsten,

— fastställa att avslaget på klagandens ansökan om ovannämnda tjänst var rättsstridigt,

— fastställa att svaranden är skyldig att ersätta all den ekonomiska skada som avslaget kan komma att vålla klaganden i framtiden,

— tilldöma klaganden ersättning för ideell skada med ett högre belopp än 2000 ecu,

— i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten för ny förhandling, ny bevisupptagning och nytt avgörande,

— förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader, inklusive de kostnader som uppkommit under den tidigare rättegången och under förevarande mål,

— om nödvändigt och i andra hand, meddela beslut om rättegångskostnader senare."

12 I sitt överklagande har klaganden preciserat dels att han inte ifrågasätter förstainstansrättens dom i den mån som rätten har ogillat yrkandet om ogiltigförklaring av tillsättningskommitténs yttrande, dels att överklagandet endast syftar till ogiltigförklaring av beslutet att avslå hans andra ansökan av den 20 januari 1993.

13 Beträffande grunderna för överklagandet har klaganden vidare preciserat att han vidhåller samtliga yrkanden och grunder som prövats vid förstainstansrätten och att han åberopar dem till stöd för sitt överklagande. Överklagandet är inriktat på fyra punkter:

a) Ogillandet av yrkandet om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 22 mars 1993, genom vilket klagandens ansökan avslogs.

b) Avslaget på klagandens ansökan om den omtvistade tjänsten, som enligt klaganden var rättsstridigt.

c) Ersättning för ekonomisk och ideell skada.

d) Rättegångskostnader.

14 Kommissionen har yrkat att överklagandet skall avvisas, eftersom det är uppenbart att det inte kan upptas till sakprövning, eller ogillas, eftersom det är uppenbart ogrundat.

Domstolens bedömning

15 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till prövning eller är ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut, utan att inleda det muntliga förfarandet.

16 Vidare skall ett överklagande, enligt artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen, begränsas till rättsfrågor och vara grundat på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. I artikel 112.1 c i rättegångsreglerna preciseras att ett överklagande skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.

17 Av dessa båda bestämmelser följer att det av ett överklagande klart skall framgå på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga argument som anförs till stöd för yrkandet om upphävande av denna dom.

18 Enligt fast rättspraxis är detta krav inte uppfyllt, om överklagandet är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har åberopats vid förstainstansrätten, däri inbegripet vad som har grundats på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har förkastat. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen ligger utanför domstolens behörighet (beslut av den 26 april 1993 i mål C-244/92 P, Kupka-Floridi mot Ekonomiska och sociala kommittén, REG 1993, s. I-2041, punkt 10, av den 7 mars 1994 i mål C-338/93 P, De Hoe mot kommissionen, REG 1994, s. I-819, punkt 19, av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, X mot kommissionen, REG 1994, s. I-4379, punkt 13, och av den 7 oktober 1995 i mål C-62/94 P, Turner mot kommissionen, REG 1995, s. I-3177, punkt 17).

19 De grunder som i detta fall har åberopats av klaganden uppfyller inte sagda krav.

Ogillandet av yrkandet om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 22 mars 1993, genom vilket klagandens ansökan avslogs

20 Till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 22 mars 1993 har klaganden åberopat följande fyra grunder: Rättegångsfel, åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, åsidosättande av omsorgs- och lojalitetsplikten samt åsidosättande av principen om likabehandling.

Den första grunden: Rättegångsfel

21 Den första grunden består av två delar.

22 Som första delgrund har klaganden anfört att tillsättningsmyndigheten, med den formulering som använts i skrivelsen av den 22 mars 1993 ("tillsättningsmyndigheten har inte kunnat bifalla Er ansökan om den lediga tjänsten"), hade informerat honom om att den av juridiska eller andra skäl var förhindrad att utse honom till den omtvistade tjänsten. Han kritiserar således förstainstansrätten för att inte ha undersökt bakgrunden till tvisten tillräckligt väl, och det trots att han uttryckligen hade erbjudit sig att bevisa sitt påstående. Klaganden har tillagt att det i själva verket inte fanns något skäl till förhinder, varför beslutet av den 22 mars 1993 är felaktigt och oriktigt motiverat.

23 I detta hänseende kan det konstateras att klaganden har invänt mot förstainstansrättens bedömning av omständigheterna utan att närmare ange några punkter i den överklagade domen, och den första delen av denna grund har således uteslutande till syfte att få ansökan omprövad. Överklagandet kan således inte bifallas på denna delgrund.

24 Som en andra del av samma grund har klaganden kritiserat punkt 36 i den ifrågasatta domen, i vilken förstainstansrätten i enlighet med artikel 48.2 i rättegångsreglerna beslöt att inte pröva den delgrund som avsåg fel i handläggningen vid tillsättningskommittén, vilket den motiverade med att sökanden hade åberopat detta först under det muntliga förfarandet.

25 Klaganden anser att förstainstansrättens slutsats att talan inte kunde prövas på denna punkt var felaktig, eftersom delgrunden, i motsats till vad förstainstansrätten uppgivit, inte hade åberopats under det muntliga förfarandet utan i replikstadiet. Klaganden har tillagt att talan var grundad på denna punkt, eftersom tillsättningsmyndigheten hade handlat rättsstridigt när den inte lät lydelsen av meddelandet om lediga tjänster omfatta kravet på en "specialutbildning". Det är slutligen klagandens uppfattning att tillsättningskommittén inte skapade sig en uppfattning om den omtvistade tjänstens nivå förrän efter genomgången av ansökningarna.

26 I den mån som syftet med den andra delgrunden är att bestrida den av förstainstansrätten fastslagna omständigheten att klaganden för första gången åberopade denna delgrund under det muntliga förfarandet, skall det påpekas att endast förstainstansrätten är behörig att avgöra vid vilken tidpunkt under rättegången en grund åberopas. Av detta följer att den andra delgrunden inte kan godtas, och anledning saknas att pröva övriga argument till stöd för denna delgrund.

27 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna

28 Klaganden har påstått att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, i vilken det föreskrivs en jämförande bedömning av meriterna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran och av rapporterna om dem.

29 Enligt denna grund skulle förstainstansrätten ha haft fel då den ansåg att kommissionen hade utövat sin befogenhet att företa skönsmässig bedömning på ett riktigt sätt, eftersom tillsättningsmyndigheten hade tagit hänsyn till kriterier som inte hade preciserats i meddelandet om lediga tjänster. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten fastslog att det krävdes en "specialutbildning" för den tjänst som skulle tillsättas, trots att detta villkor, som inte förekom i meddelandet om lediga tjänster, hade uppställts i efterhand. Han har tillagt att då tillsättningsmyndighetens avslag på hans ansökan var grundat på en uppenbart oriktig bedömning, borde förstainstansrätten antingen ha förordnat om ytterligare bevisupptagning eller ha förkastat kommissionens påståenden.

30 I detta hänseende framgår av den överklagade domen, särskilt punkt 44—55, att sedan förstainstansrätten hade granskat bland annat innehållet i meddelandet om lediga tjänster, kommissionens beslut av den 18 december 1991 om upprättandet av den nya enheten och kommissionens meddelande av den 5 juni 1991, med rubriken "Åtgärder som omgående bör genomföras för att säkerställa en verklig grund för den inre marknaden på veterinär- och växtskyddsområdet", fann den, i punkt 50, att kommissionen hade hållit sig inom de odiskutabla gränserna för sin befogenhet att företa skönsmässig bedömning.

31 Sedan förstainstansrätten i punkt 51—54 hade granskat klagandens och G:s kvalifikationer, tillsättningskommitténs protokoll av den 18 februari 1993 och denna kommittés yttrande samt klagandens påstående att hans betygsrapport endast i ringa mån hade beaktats av kommissionen, fann rätten dessutom, i punkt 55, att genomgången av handlingarna i målet inte hade visat på någon uppgift som tillät slutsatsen att det vid bedömningen av kandidaternas meriter hade begåtts ett faktiskt eller rättsligt fel.

32 Det kan tilläggas att förstainstansrätten, som ansåg sig tillräckligt upplyst av handlingarna i målet, i samma punkt ansåg att det inom ramen för processledningen varken fanns anledning att begära att kommissionen närmare skulle ange vilka villkor och krav på kvalifikationer i meddelandet om lediga tjänster som inte uppfylldes av klaganden eller att höra vittnen i fråga om klagandens kvalifikationer, såsom denne hade föreslagit.

33 Det är under dessa omständigheter uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av omsorgs- och lojalitetsplikten

34 Som tredje grund har klaganden gjort gällande att tillsättningsmyndigheten, med hänsyn till de båda grunder som anförts ovan, hade gjort en oriktig bedömning, och att tjänstens intresse därför på intet vis gjorde utnämningen av G. befogad. Omsorgsplikten borde tvärtom ha föranlett tillsättningsmyndigheten att utnämna klaganden.

35 Det kan i detta hänseende konstateras att klaganden inte har lämnat några precisa uppgifter om vare sig på vilka punkter den överklagade domen kritiseras eller vilka rättsliga argument som stöder denna grund. Det är således uppenbart att denna grund inte kan prövas.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av principen om likabehandling

36 Som fjärde grund har klaganden åberopat att förstainstansrätten har underlåtit att motivera punkt 74 i den överklagade domen.

37 I detta hänseende skall det erinras om att klaganden i sin talan gjorde gällande att beslutet att utnämna G. hade fattats i strid med principen om likabehandling, eftersom kommissionen inte hade krävt att vissa tjänstemän som hade likartade arbetsuppgifter skulle ha en specialutbildning.

38 I punkt 74 i den överklagade domen har förstainstansrätten bemött denna grund med följande formulering:

"Förstainstansrätten erinrar om att den i punkt 50 ovan redan har fastslagit att kommissionen höll sig inom de odiskutabla gränserna för sin befogenhet att företa skönsmässig bedömning, när den ansåg att det till tjänsten som enhetschef borde utses en tjänsteman med specialutbildning och med erfarenhet av sådana kontroller som görs på plats inom de berörda områdena. Mot denna bakgrund finner förstainstansrätten att även om kommissionen borde ha uppställt likartade kriterier för vissa andra tjänstemän med likartade arbetsuppgifter, kan klaganden inte göra gällande principen om likabehandling för att till egen nytta åberopa en eventuellt rättsstridig handling som har begåtts till förmån för någon annan (se exempelvis förstainstansrättens dom av den 14 maj 1991 i mål T-30/90, Zoder mot parlamentet, REG 1991, s. II-207, punkt 26). Det bör för övrigt understrykas att denna grund inte stöds av något självständigt argument och bygger på samma argument som har anförts till stöd för ovanstående grunder, vilka har förkastats."

39 Enligt klaganden borde förstainstansrätten snarare ha undersökt skälen till att kommissionen inte ansåg det nödvändigt att utnämna en enhetschef med specialutbildning till en liknande tjänst på det veterinära området. Enligt klaganden borde förstainstansrätten härav ha dragit slutsatsen att omständigheterna i fallet gjorde en utnämning till en liknande tjänst befogad. Förstainstansrätten borde därefter ha konstaterat att den inskränkning som införts i efterhand, genom kravet på specialiserad yrkesutbildning, för klagandens del innebar ett faktiskt åsidosättande av principen om likabehandling och att den därför var rättsstridig.

40 Det kan på denna punkt konstateras att grunden, som är begränsad till att upprepa vad som redan har åberopats vid förstainstansrätten och att bestrida den bedömning av sakomständigheterna som rätten har gjort, i själva verket är avsedd att få till stånd en omprövning av ansökan, och det är därför uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

Huruvida avslaget på klagandens ansökan om den omtvistade tjänsten var rättsstridigt

41 Beträffande yrkandet om fastställelse av att avslaget på ansökan om den omtvistade tjänsten var rättsstridigt har klaganden påpekat att detta yrkande endast avser hans andra ansökan. Han anser sig ha intresse av en sådan fastställelse av det skälet att den skulle göra det möjligt för honom att erhålla skadestånd i framtiden. Som grund för sitt yrkande har klaganden hänvisat till de grunder som anförts till stöd för hans första yrkande.

42 Det är i detta hänseende tillräckligt att konstatera att överklagandet inte anger de grunder och argument som åberopas till stöd för yrkandet, eftersom enbart en hänvisning till de grunder som tidigare har prövats med avseende på en ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 22 mars 1993 inte räcker för att precisera vilka punkter som kritiseras i den dom som yrkas upphävd (se bland annat dom av den 29 maj 1997 i mål C-153/96 P, De Rijk mot kommissionen, REG 1997, s. I-2901, punkt 15). Det är därför uppenbart att denna grund inte kan prövas.

Ersättning för ekonomisk och ideell skada

43 Till stöd för yrkandet om ersättning för ekonomisk och ideell skada har klaganden åberopat två skilda grunder.

44 Vad för det första angår den grund som avser ekonomisk skada har klaganden anklagat förstainstansrätten för att ha tolkat hans yrkande felaktigt. Han anser att förstainstansrätten felaktigt fann att hans yrkande avsåg betalning av skadestånd, trots att han endast hade yrkat fastställelse av att kommissionen var skyldig att ersätta honom för all ekonomisk skada som kunde uppstå i framtiden. Enligt klaganden kan ett sådant yrkande upptas till prövning, eftersom han har ett berättigat intresse av att tillsättningsmyndighetens framtida ersättningsskyldighet fastställs. Detta yrkande skulle dessutom vara grundat i den mån som klaganden skulle ha utnämnts till den omtvistade tjänsten, om hans ansökan inte rättsstridigt hade avslagits.

45 I detta hänseende kan påpekas att förstainstansrätten i punkterna 86 och 87 i den överklagade domen har fastslagit följande:

"86. Beträffande påståendet om ekonomisk skada vill förstainstansrätten erinra om den fasta rättspraxis enligt vilken gemenskapens skadeståndsansvar förutsätter att vissa villkor är uppfyllda, vad gäller det rättsstridiga handlande som läggs institutionerna till last, förekomsten av verklig skada och av ett orsakssamband mellan handlingen och den åberopade skadan (se förstainstansrättens dom av den 9 februari 1994, Latham mot kommissionen, ovannämnd, punkt 63).

87. Det är inte nödvändigt att ta ställning till om denna punkt i talan kan upptas till prövning, utan det räcker att konstatera att sökanden i dagens läge inte har förorsakats ekonomisk skada, eftersom den omtvistade tjänsten har tillsatts i lönegrad A4 och sökanden redan är placerad i denna lönegrad. Mot denna bakgrund följer det av rättspraxis att sökanden inte kan göra gällande någon ekonomisk skada (se förstainstansrättens dom av den 24 januari 1991, Latham mot kommissionen, ovannämnd, punkt 43)."

46 Det kan konstateras att det var på goda grunder som förstainstansrätten, sedan den fastslagit att villkoren för gemenskapens skadeståndsansvar omfattar kravet på att skadan är verklig, ogillade klagandens yrkanden utan att ta ställning till om denna punkt i talan kunde upptas till prövning. Det förhåller sig nämligen så att även om klagandens yrkande vid förstainstansrätten inte avsåg betalning av skadestånd utan fastställelse av kommissionens skadeståndsskyldighet, enligt vad klaganden har påstått, krävs det, för att en sådan skyldighet för kommissionen skall kunna fastställas, att skada är verklig, det vill säga att den föreligger vid den tidpunkt då talan väcks. Då förstainstansrätten i punkt 87 hade konstaterat att klaganden i det aktuella läget inte hade lidit någon ekonomisk skada, kunde talan inte bifallas på denna punkt.

47 Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

48 Vad för det andra beträffar den grund som avser ideell skada anser klaganden att denna skada är vida mer omfattande än det belopp om 2000 ecu som kommissionen förpliktades att betala, eftersom skadan inte endast berodde på bristen på motivering av beslutet att inte utnämna klaganden utan huvudsakligen var en följd av det rättsstridiga avslaget på hans ansökan, vilket i hög grad kränkte och sårade honom.

49 I detta hänseende kan det konstateras att denna grund bygger på att tillsättningsmyndighetens avslag på klagandens ansökan är rättsstridigt.

50 Såsom framgår av det ovanstående har domstolen förkastat den grund för överklagandet som avser att avslaget på nämnda ansökan är rättsstridigt. Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.

51 Det är under dessa omständigheter uppenbart att de grunder som klaganden har åberopat inte kan upptas till prövning eller saknar stöd och att de skall avvisas eller ogillas i enlighet med 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten

52 Klaganden anser slutligen att förstainstansrätten borde ha förpliktat kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, med hänsyn till dennas attityd.

53 Det är i detta hänseende tillräckligt att erinra om att det följer av artikel 51 andra stycket i domstolens stadga att för det fall att domstolen har förkastat alla övriga grunder som åberopats till stöd för ett överklagande av förstainstansrättens dom, kan den grund som avser rättegångskostnaderna inte tas upp till prövning (dom av den 14 september 1995 i mål C-396/93 P, Henrichs mot kommissionen, REG 1995, s. I-2611, punkterna 65 och 66).

54 Med hänsyn till vad som ovan anförts skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

55 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 70 i dessa regler skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Enligt artikel 122 andra stycket i dessa regler skall artikel 70 dock inte tillämpas i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat. Klaganden är tappande part och skall därför förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 15 januari 1998

R. Grass

Justitiesekreterare

H. Ragnemalm

Ordförande på fjärde avdelningen